

Jako lékař - urolog, který se přeorientoval na psychiatrii - jsem byl dlouhá léta přesvědčen, že neexistuje kokot, kterého bych nedokázal vyléčit. Zatímco jsem pracoval s léčícími se kokoty a dospíval k dalším objevům ohledně příčin a symptomů kokotismu, hýčkal jsem v sobě přesvědčení, že se jednoho dne podaří kokotismus zcela vymýtit ze světa. Nikdo, domníval jsem se, si přece nepřeje být kokot. Hluboko v každém kokotovi musí existovat slušný člověk, který jen čeká na příležitost, aby prorazil na povrch a kokota porazil. Samozřejmě jsem se mýlil: hluboko v každém skutečném kokotovi je pouze spousta svinstva.

Jenže moje snaha vstoupit do análů medicíny jako objevitel léčby kokotismu - dokonce jsem doufal, že za svou práci získám Nobelovu cenu - mě vůči celé hloubce kokotismu nezodpovědně zaslepila.

Na tomto místě přiznávám svou chybu, přitom však doufám, že je pochopitelná. Nikomu z nás se nechce věřit, že mohou existovat kokoti, které není možné napravit: lidé, kteří ví, že jsou kokoti a jsou na to hrdí! Zamyslete se třeba, jak strašně by vám bylo, kdybyste se jednoho rána probudili a uvědomili si, že váš šéf je absolutní kokot. Kdybyste se ho sebevíc snažili napravit - nebo kdyby se snažili jeho nadřízání, rodina či přátelé - on by kokot byl a navždy zůstal. Jeho kokotismem by netrpěl on - dobře si svou situaci uvědomuje a umí s ní žít. Ne, trpěli byste vy - a všichni ostatní, kteří s tím kokotem mají či budou mít cokoli společného

Nedokázal jsem si vůbec představit, že by se našel někdo, kdo by byl správně a pravdivě informován o životě, a přitom se z kokotismu odmítal léčit. Zkrátka a jednoduše jsem si odmítal přiznat, že někteří lidé nacházejí ve svém kokotismu zvláštní uspokojení - a snaží se chovat ještě škodoliběji a otravněji, než se chovají. Žijí jen proto, aby ostatním lidem co nejodporněji ubližovali, co nejnebezpečněji je podráždili a co nejkrutěji je likvidovali.

Můj další výzkum však odhalil, že z kokotismu se v určitém okamžiku stává zhoubný návyk. Kokotova podlost, krutost a vyčůranost se natolik rozšíří, že začne být pokládána za normální stav. V takovém stádiu kokotismu přestává v kokotově nitru bouřit konflikt mezi slušným člověkem a kokotem. Kokot triumfuje, slušný člověk vyklízí pole. Takový jedinec se stává absolutním kokotem.

Absolutní kokot není ten týpek, který se před vás vecpal na přeplněné křižovatce; takovým lidem říkám "situační kokoti".

Někteří mohou být docela slušnými lidmi, dokud se nedostanou za volant. Absolutní kokot je naopak osoba, která tvrdí, že za autonehodu můžete jenom vy - i kdyby projel křižovatku na červenou a napálil do vás zezadu.

Pojmenujme si na tomto místě některé vlastnosti absolutního a nenapravitelného kokota.

- 1. Naplňuje je pýchou, když mohou být hrubí, pomstychtiví a zlomyslní. Absolutní kokot si svůj osobní růst představuje jako zvládnání různých technik, které mu umožní vynalézavěji ubližovat ostatním - a nikdy nebýt přistižen. Jejich typickým vzorem je Saddám Husajn.*
- 2. Žijí proto, aby vítězili. Protože však život není bojová hra, musí se snažit, aby z něj hru udělali. Vynalézají proto složitá pravidla, kterými se musí řídit všichni kromě nich samotných. Pořekadlo "kdo do své smrti naloupí nejvíc hraček, vyhrává" přesně vystihuje vztah absolutního kokota k životu.*

3. Jsou hrdí, když si vyrábějí nepřátele. Dobře vědí, že každý slušný člověk může mít přátele a kamarády. Zato jenom pořádného kokota nesnášejí a nenávidí úplně všichni, včetně vlastních rodičů.
4. Vybízejí své kolegy, aby na ně žárlili. Například se chlubí svými úspěchy, aby si jich byl úplně každý vědom. S chutí se halí do své představy o vlastní nadřazenosti nad ostatními. Dávají si však veliký pozor, aby jejich úspěchy nemluvily za ně, protože by od nich slyšeli jediné slovo: "Kokote!"
5. Podařilo se jim vzájemně oddělit chování a svědomí. Možná ještě nějaké svědomí mají, ale používají ho pouze k hodnocení ostatních a k vnucování morálních zásad cizím lidem. Nikdy ho nepoužijí k sebezpytování.
6. Těší je, že jsou kokoty. Kdybyste absolutního kokota nazvali kokotem, pohlédl by vám zpřímá do očí a zeptal by se: "To vám trvalo tak dlouho, než jste mě odhalil?" Přitom by se v hloubi duše smáli.

Absolutním kokotem se nikdy nikdo nenarodí. Jedná se o získanou vlastnost. Je pravda, že některá dítká již od nejranějšího věku vykazují nápadný talent pro sígrovství, které se podobá kokotismu. Nesmíme však ztrácet ze zřetele, že taková dítká pravděpodobně jen napodobují převládající rodičovský vzor - opičky se opičí. Nezávisle na intenzitě a otravnosti jejich dětského fňukání, křiku a neposlušnosti k léčbě obvykle stačí poctivý spánek - nebo pár pořádných na zadek. Dokonce i v nejzdrárnějších dětech zůstává schopnost slušného chování obvykle neporušená. I nejzkaženější potomci obvykle bývají schopní procítit stud a hanbu, dělit se s ostatními a být vděční za rodičovskou lásku a oporu.

Jak se tedy obyčejný kokot stává absolutním kokotem? Je k tomu potřebný dlouhodobý výcvik a - v mnoha případech - pomoc ostatních kokotů.

Podle Gertrudy Štejnové, autorky uznávaného, avšak nudného díla Kokot je sprosté slovo, je absolutní kokot vždy produktem jednoho nebo několika traumat, které z jeho duše vyplavily to nejhorší a znemožnily mu, aby se znovu vzchopil a objevil v sobě pozitivní lidské vlastnosti. Gertruda uvádí následující příklady takových traumat:

1. Více než rok trvající styky s psychoterapeutem, armádou, předmanželskou poradnou nebo svépomocnou skupinou pro léčení alkoholových a drogových závislostí.
2. Studium práv.
3. Více než šest měsíců zaměstnání ve státní správě.
4. Sňatek s absolutním kokotem a následné zkušenosti s nechutným rozvodovým řízením.

Na tomto místě musím poznamenat, že se závěry paní Štejnové ne zcela souhlasím. Existují případy lidí, kteří prožili tato či podobná traumata, aniž by se z nich stali absolutní kokoti. Nechce se mi totiž věřit, že by se z lidí stávali kokoti jen proto, že měli zpackaný život a spousta si toho vytrpěli. Spíš mi připadá pravděpodobné, že lidé mají zpackaný život a trpí, protože už jsou kokoti

Asi před rokem jsem o těchto problémech diskutoval s přítelem Big Mike Typounem, který je velkou autoritou na oběti všeho druhu. Vůbec se s řešením nepáral:

"Voni kokoti nejsou kokoti, páč by je někdo tejal. Sou kokoti, páč sou blby."

"Blbí?"

"Jasný. Koukej se na to takhle: Kdyby nebyli blbý, tak proč by byli kokoti?" Big Mike Typoun má pravdu. Nikdo není pitomější než nenapravitelný kokot - osoba, která si myslí, že když bude parazitovat na ostatních, získá všechno, co si zamane. Musí mu přece být zcela jasné, že pokud jej ostatní lidé odhalí, nezbude jim, než se začít účinně bránit, a změni tak kokotův život v peklo.

Následkem toho se kokot stává odborníkem na seabemrškačství. Protože nedopustí, aby někomu důvěřoval, donutí všechny okolo sebe, aby přestali důvěřovat jeho vlastním záměrům a metodám. Což je od něho dost hloupé!

Protože se k ostatním lidem odmítá chovat férově, donutí všechny okolo sebe, aby s kokoty neznali slitování. A to je pořádná pitomost! Protože nikomu nic neodpustí, pronásledují ho v životě hrůzy, které předtím sám vymyslel. Což je dost blbé!

A z takového bahna zarážející lidské blbosti se rodí absolutní kokot. Je to osoba, která přesvědčí sama sebe, že velkorysost, tvrdá práce a slušnost nestačí; aby byl úspěšný, musí mít náskok před všemi okolo. Přinejmenším je musí dostat pod svou kontrolu. Potom, místo aby se pomocí své inteligence učil ovládat vlastní reakce, propadá svému vrozenému hulvátství a sobectví a mimoděk se tak stává cílem - či dokonce otrokem - všech kokotů, kteří se naskytnou. Jak pitomé!

Na lidské blbosti je nejzajímavější to, že narůstá. Jako první si této skutečnosti všiml Dr. Herman Frick, který se o ní zmínil ve své knize Kudzu: Rostlina, která pohltila jižní státy. Kudzu je parazitická liána, která vyrostle na všem, dokonce i spících farmářích, a své hostitele totálně likviduje. Celé lesy, ve kterých řádila, vypadají jako po požáru. Frick byl rostlinou Kudzu přímo posedlý - dalo by se říct, že pohltila i jeho - a na sklonku života o ní psal téměř mystickým tónem. Vystoupil s teorií, podle níž byla kudzu ztělesněnou lidskou blbostí, která by, kdybychom ji nechali na pokoji, zlikvidovala celou civilizaci. Nejsem si jist, zda měl pravdu, ale líbí se mi metafora narůstající blbosti, která likviduje vše, na čem vyrostla. Určitě to je vhodná metafora pro kokotismus.

V kokotismu blbost narůstá prostřednictvím her, které spolu kokoti hrají - jejich podstatou je intenzivní touha všech kokotů vítězit ve všem, co dělají. Na počátku je tato touha téměř nepostřehnutelná. Kokoti si pouze myslí, že důležitější než skutečná inteligence je její zdárné předstírání a že lepší než opravdové schopnosti je kvalitně maskovaná neschopnost.

Jak však choroba postupuje, jsou její příznaky stále vážnější. Kokoti se stále více snaží, aby vítězili ve sporech, a přestává je zajímat, co ten druhý člověk vlastně říká. Mají-li nějakou funkci či postavení, začíná jim záležet na tom, aby se ostatní domnívali, že mají věci pod kontrolou, a přestává jim záležet na tom, zda své podřízené skutečně vedou; raději podvádí, než aby ustoupili. Postupně se dostávají do stádia, kdy sami skutečně uvěří svým hovadinám a docela zapomenou, odkud se vlastně vzaly.

Protože kokoti nemají žádné zdravé jádro skutečných hodnot a přesvědčení, nejsou si nikdy jistí, co vlastně chtějí, dokud nepotkají někoho, kdo si jistý je. Pak se ze všech sil snaží přinutit druhého člověka, aby se svého vlastnictví vzdal - v jejich prospěch. A jestliže je někdo nachytá s jejich slátaninou podfuků a podrazů, začnou se bránit argumentem: "Nesmíte tolik absolutizovat; všechno je relativní." Jinými slovy, všechno je relativní tváří v tvář kokotovým přáním.

Před dávnými časy se například modlitba pokládala za cosi, co většina inteligentních lidí schvalovala. Pak jakýsi kokot zpochybnil a zakázal uvádění náboženských scének a koled při vánočních besídkách ve veřejných školách. Poté jiní kokoti prosadili zákaz Přísahy na vlajku, protože obsahovala slovo "Bůh". To jim dodalo odvalu, aby začali usilovat o zákaz veškerých náboženských projevů ve školství. Kam až to dospěje?

Jestliže kokotům ustoupíme, bude brzy zakázána jakákoli aktivita, která by jen naznačovala, že se děti mohou modlit. A stejně tak myšlení. Kokoti si nikdy nedovolili prosazovat své nápady přímo. Své skutečné záměry skrývají za relativními problémy. Prostřednictvím vynalézavého používání teorie relativity nás však přiměli, abychom postavili mimo zákon společenské zvyklosti, které bychom za normálních okolností, kdybychom znali jejich skutečný význam, pravděpodobně bránili ze všech sil. Taková je taktika kokotů.

Protože slušní lidé nedokáží uvěřit, že by kokoti byli schopní jednat tak křivě a nečestně, dopřávají jim skoro vždy všechny výhody na základě presumpce nevinny. Ve stycích s obyčejnými kokoty to je možná i chvályhodné. Je totiž jenom otázkou času, kdy kokot pochopí, že je kokot, a dobrovolně učiní první kroky k nápravě. Máme-li však co do činění s absolutními kokoty, nemůžeme si dovolit váhavost a ústupky. Ti lidé totiž zneužijí každou skulinku, kterou jim ponecháme; obrátí ve svůj prospěch každou naši slabost. Proto musíme být zvlášť opatrní.

- 1. Nejprve si uvědomte, kdo je obětí kokota: vy sami. Největší chybou, které se v jednání s totálními kokoty dopouštějí všichni slušní lidé, je naše zoufalá touha uvěřit, že nás kokoti mají rádi a proto se nás nepokusí oklamat. Proto se domníváme, že nám vlastně nechtěli ublížit - jsme jenom příliš přecitlivělí. Jindy si zas namlouváme, že vlastně mluvili o někom jiném. Následkem toho kokotům znovu a znovu "jdeme na ruku". Proto si ze všeho nejdřív uvědomme, že máme-li co do činění s kokoty, nesmíme je rozmazlovat. Nesmíme se pochopitelně snížit na jejich úroveň, současně však nesmíme dopustit, aby jim jejich kokotské triky procházely. Musíme zůstat pevní a nedovolit, aby nás namočili do svých fekálií!*
- 2. Nikdy se absolutní kokoty nesnažte napravit. Jsou z jiného těsta než obyčejní kokoti. Pokud se dopustíte oné tragické chyby a pokusíte se napravit absolutního kokota, pak jeho jenom otrávíte a sami propadnete zoufalství - a navíc se bezděky stanete mrzutými a zmučenými nástroji jeho kokotismu.*
- 3. Nepřístupujte na jejich hru. Pouští-li se do nějaké hry slušný člověk, vždy se nejprve zeptá na pravidla. Absolutní kokot vám je s radostí vysvětlí. Jakmile se vám ale dostanou do krve, kokot pravidla změní - aniž by se vás obtěžoval upozornit. Někdy trvá léta, než si uvědomíte, co se stalo.*
- 4. Nic si nevyčítejte - a nedovolte kokotovi, aby vám něco vyčítal. Kokoti si své chyby nikdy nepřipustí. Jestliže se něco nedaří, může za to buď společnost nebo někdo jiný, třeba vy. Je proto vrcholně důležité, abychom si vždy, když máme co do činění s absolutním kokotem, uchovali maximum základní lidské slušnosti, a abychom ji dokázali projevit navenek. Jestliže vás kokot přece jen vyvede z míry, snažte se to obrátit v žert. Řekněte mu: "Hele, dej si s tím pokoj, jasný? Už jsem pro tebe hlasoval v anketě Kokot roku."*

Kokot tyran

Nejděsivějšími typy kokotů jsou individua, kterým jsem kdysi říkával fanatičtí náckové. Moji němečtí přátelé však trvali na názoru, že žádná země či etnická skupina dosud nikdy

neovládla trh s kokotismem, ba dokonce ani s některou odrůdou kokotismu. Nejsem si zcela jist, zda lze jejich tvrzení podložit dostatečnými důkazy, jenže oni křičeli a ječeli tak vehementně, že jsem se musel vzdát. Nikdo si koneckonců nepřeje spatřit svůj drahocenný starožitný nábytek rozštípaný na kousky. Proto se omezují na neutrální název tyran.

Základním rysem tyrana je samozřejmě jeho neúnavné agresivní vystupování. Agresivita se pochopitelně vyskytuje v mnoha barvách a odstínech - nejčastěji ovšem v hnědé. Někdy se opírá o zjevné a prvoplánové hrozby, jindy bývá diskrétnější a zastřenější. Může vás ohrožovat mosaznými nůžkami či revolverem - nebo jen pohrůzkou veřejné ostudy. Každopádně je pro ni typický absolutní nezájem o potřeby či zájmy těch, vůči kterým je uplatňována.

Jediné, na čem záleží, jsou megalomanské nápady a sobecké zájmy tyranského kokota. Podobně jako ostatním odrůdám absolutních kokotů prochází i tyranskému kokotovi jeho špatnosti, protože my ostatní si v něm přejeme vidět slušného člověka. Jenže to on není!

Je to nedůtklivý, urážlivý, hulvátský a prostý kokot. V okamžiku, kdy se přestaneme krýt, bez váhání po nás skočí. Proto musíme pochopit jeho skutečnou psychologickou podstatu.

- 1. Dělá potíže. Tyranští kokoti si mohou říkat bojovníci za svatou věc, reformátoři nebo obhájci utlačovaných, vy se však nesmíte nechat oklamat. Jsou zamilováni do konfliktů. I když předstírají, že vedou tažení proti drogám, rasismu nebo jiným společenským problémům, obvykle stačí, když se pozorně začtete do příslušných dokumentů, a hned zjistíte, že kolem problémů dělají jen randál - ale nenapravují je.*
- 2. Svě problémy "řeší" tak, že a) najdou někoho, na koho je mohou svést a b) zařídí, aby se někdo (ne oni sami) musel zabývat nápravou.*
- 3. Operují na vlnových délkách zloby a vyhrožování. Nejsou to gentlemani. Hulvátsví a zlost jsou jejich oblíbená výzbroj. To ovšem neznamená, že všichni tyranští kokoti vypadají jako profesionální wrestleři a mluví jako členové gangsterských band. Mnozí z nich jsou ženy, ne jeden se skrývá pod maskou spořádaného života a věrohodného zaměstnání.*

Nikdy nepouštějte ze zřetele, že tyranskému kokotovi ve skutečnosti nezáleží na problému, za který údajně bojuje. Pokouší se zničit vás. Takzvaný problém, kterým se ohání, je jenom výmluva, s jejíž pomocí se ve vás snaží udusit všechno odhodlání. Jde mu o vás.

Proto se před tyranskými kokoty musíme chránit. Jinak budou nemilosrdně kořistit z našeho smyslu pro slušnost, z naší mírumilovnosti a naší dobroty - dokud se jim nepostavíme.

Prvým pravidlem zacházení s tyranskými kokoty budiž toto: ať děláte cokoli, nedopřejte jim to, co žádají.

Druhé pravidlo vychází z pravidla prvního: nevěnujte jim sebemenší citovou účast. Slušnost, sympatie a dobrá vůle nejenže jsou v případě tyranských kokotů plýtváním, ale dokonce se mohou obrátit proti vám. Má-li tyran nějaký problém, reagujte na něj jako na malou nepříjemnost, které se musíte zbavit co nejrychleji a pokud možno nezúčastněně. Za třetí, mějte na paměti, že se vás budou snažit zmýlit a nachytat při vlastních protimluvech. Nastrkají vám slova do úst a připomenou vám sliby, které jste nikdy nevyřkl, načež se začnou ohrazovat, že jste je zradil! Nedopusťte, aby se to stalo. Zopakujte fakta v podobě, v jaké je znáte, a dejte jim najevo, že jste prokoukli jejich lži. Jinými slovy, odmítněte jakoukoli

zodpovědnost za jejich problémy. Při tom se sami nemusíte uchýlovat ke zlobě ani násilí; to by vám naopak jenom přitížilo. Oni jsou v užívání zlosti mnohem zkušenější než vy. Dopadli byste jako někdo, kdo se hádá se žralokem. Hádejte, kdo nakonec povečeří?

Musíte-li jednat s kokotem - tyranem, bude pro vás mnohem výhodnější, zůstanete-li klidný, udržíte si odstup, a tak získáte kontrolu nad situací. Jakmile se dostanete ke slovu, řekněte mu:

"Páni, vidím, že jste na tom vážně zle. Netuším, jak svůj problém vyřešíte, ale přeji vám hodně štěstí." Pak urychleně přerušete kontakt a upalujte pryč. Pomůže to? Vsaďte boty, že ano. Kokot - tyran totiž, protože je motivován a poháněn především svou zlobou, přežívá a prosperuje pouze v destruktivním prostředí. Pokud nezbaštíte jeho návnadu, která ve vás má vyvolat vztek, jeho zloba se rychle obrátí k sebedestrukci. Pak stačí, když mu věnujete kus provazu, na kterém by se pověsil. Nedivte se ovšem, že si vás napřed vezme do parády. Stojíte koneckonců tváří v tvář tyranskému kokotovi, a ten vás nemíní nechat na pokoji, dokud nenapáchá aspoň nějakou škodu. I proto se vám vyplatí zůstat klidný a nad věci. Praviděpodobně vám vynadá, že jste stejně zkažený, sobecký a bezcitný jako Adolf Hitler.

Berte to s humorem a stůjte si na svém. Tyhle jeho řeči jsou znamením, že vyhráváte. Jen tak dál!

Až bude po všem, budete mít dojem, jako by vás ten tyran vysál do morku kostí - pokud jste však neustoupili, můžete si připsat další vítězství.

Klasickým příkladem tyranského kokota je náboženský fanatik, který vás prokleje a pošle do horoucích pekel, jakmile zjistí, že uvažujete jinak než on. Za jeho zoufalým úsilím o "spásu vaší duše" se skrývá nikoli láska k vaší osobě či duši, nýbrž toužebné přání ovládnout vás. Ať vás proto ani nenapadne zapřádat s ním skutečně racionální teologické diskuse, případně brát vážně jeho fanatické výpady a invectivy a snažit se na ně reagovat.

Moderní variací na staré téma je "myšlenková policie", která se objevila na našich vysokých školách, kde se snaží zajistit, aby nikdo nemluvil ani nemyslel způsobem, který by se někoho mohl dotknout. Tihle mladí tyrani občas neváhají zajít tak daleko, že prosadí vyloučení některých spolužáků ze školy.

Z času na čas můžete narazit na tyrana výjimečných schopností - jednoho z těch, kteří kontrole a ovládání jiných lidí zasvětili celý svůj život. Tihle kokoti vskutku překonávají všechny rekordy v odporosti. Neznají žádnou mez, za kterou by nezašli, jen aby nad vámi zvítězili. Klidně o vás rozšíří ty nejpříšernější lži, jen aby vás rozlítili k nepřičetnosti. Potom vás vykreslí jako zlovolnou, nízkou a zbabělou bytost.

Některý politik usilující o poslanecké křeslo se například může obořit na svého soupeře ve volbách: "Už jste se zbavil svého zvyku mlátit manželku?" Tak podle obvinění donutí obviněného kandidáta, aby zapíral, a tím mu dodal na důvěryhodnosti. Prvý z politiků toho promptně využije, nedá si pokoj a ještě přitvrdí:

"Jestliže není pravda, že bijete svou manželku, tak proč to tak usilovně popíráte?" Jak vidno, v takových chvílích je mlčení absolutně nevyhnutelné. Za všech okolností musíte co nejrychleji a neklidněji změnit téma. Nesmíte se nechat zahrnout do defenzívy! Nebraňte se, ale obraťte původní obvinění, a to takto: "Vidím, že neustále a bez úspěchu zápolíte s přemírou

dezinformací. Dáte doufám padáka tomu poradci, který vám nakukal takový nesmysl, kvůli němuž vynikající muž jako vy vypadá jako úplný kokot!"

Kokot hnidopich

Jak můžeš být pořád takový krkoun?

Jednou z nejprotivnějších vlastností přesvědčených kokotů je jejich hnidopišství - umění zaměřit se na bezvýznamné maličkosti a tak je nafouknout, že kvůli nim vypukne krize. V tomto triku zvlášť vynikají kokoti hnidopichové - existence, které na všem najdou něco špatného. Pokud nic špatného nenajdou, něco si vymyslí. Nebe pro ně nikdy není dost modré, voda se jim nezdá dost mokrá a neustále tuší něco podezřelého. Poznávacím znamením kokota hnidopicha je jeho schopnost vyrábět problémy po malých, ale neustávajících dávkách. Příjemný rozhovor zlikvidují neustálým hledáním chyb. Všechnu životní radost zadusí svou permanentní zasmušilostí a negativismem.

S kokoty hnidopichy se nejčastěji setkáme v institucích, které patří vládě - například na poštovních úřadech. Pošty by snad měly být přejmenovány na "hnidopišny", neboť jen pak si všichni uvědomíme, co nás čeká pokaždé, když jsme s nimi nuceni přijít do styku. Poštovní úřad je možná jedinou organizací - spolu s oddělením registrace motorových vozidel při dopravním inspektorátu - jehož zaměstnanci absolvují v hnidopišství zvláštní výcvik. Klasická poštovní průda začíná hned u přepážky, kde sedí zaměstnanci pečlivě naučení vynadat vám za velikost obálky, za způsob, jakým jste nalepili známku, i za inkoust, kterým jste napsali adresu.

Vyzkoušejte si poštovní hnidopišství osobně. Vtrhněte do banky a uložte si peníze 15 sekund před koncem pracovní doby. Úředník s vámi ještě zažertuje: "Tak jste to přece jen stihl, že ano?" Pak si za stejných okolností zkuste na poště koupit aršík známek. Všichni zřízenci v budově se shromáždí u přepážky a začnou na vás vrčet, jak vás mohlo napadnout přijít tak pozdě a zdržet je o nějakých 30 nebo 40 sekund. Obávám se, že kdyby si zaměstnanci pošty náhle přestali stěžovat na své malicherné nepříjemnosti, vedlo by to k takovým úsporám na pracovních silách a čase, že by se poplatek za dopis mohl vrátit z 25 na 18 centů.

Obdobné hnidopišství je častým zdrojem napětí i na pracovištích. Shirley byla malicherný kokot, která měla zvlášť spadeno na ochranu svého malého pracovního prostoru. Vážně ji iritovalo, když se ostatní zaměstnanci hrabali v papírech na jejím stole nebo si bez dovolení půjčili sešivačku. Nakonec si vytiskla cedulku, na níž stálo: "Tento stůl je můj; věci na něm patří mně; a kdo se jich dotkne, tomu ruka upadne." To vedlo k nečekané návštěvě jejího šéfa, který jí vysvětlil, že firmě, a nikoli jí, patří stůl, sešivačka i všechny písemnosti. Shirley cedulku odstranila, ale už nikdy se nezbavila nové přezdívky: "Shirley Nedotknutelná".

Hnidopišství nás okrádá o naše nejzákladnější lidství a snižuje význam našich životů. I ten, kdo neustále sní o všem, o čem se píše v Keatsových básních, se může rozloučit se svými sny, pokud neustále a pořád brblá kvůli kdejaké maličkosti.

Hlavní symptomy hnidopišského kokotismu:

1. *Byl posedlý sám sebou. Aby byl někdo hnidopich, musí být jeho pohled na život velmi omezený. Hnidopišský kokot je obvykle tak spoután svými osobními útrapami a problémy, že své okolí neregistruje ani náhodou.*

2. *Byl nedůtklivý - a značně agresivní. Ve všem, co se mu přihodí, vidí kokot hnidopich potenciální útok nebo hrozbu.*
3. *Byl typický pesimista. Kokoti hnidopichové neustále čekají, kdy je ostatní začnou pronásledovat a urážet.*
4. *Byl kousavý a sarkastický. Hnidopišští kokoti nosí masku nespokojenosti, která na sebe bere různé odstíny od nasupenosti po zahořklost.*
5. *Byl neústupný. Obyčejní lidé se raději ohnou, než aby se zlomili. Ne tak kokoti - hnidopichové.*
6. *Byl samozvaný soudce a kritik. Kokoti hnidopichové neznají žádné zábrany, když je napadne vnucovat své představy a zásady ostatním lidem.*

Hnidopišský kokotismus představuje stálou hrozbu pro každého z nás, jakož i pro celou společnost. Jistý lékař byl například nedávno jednou ze svých pacientek obviněn ze sexuálního obtěžování, protože když jí k hrudi připevňoval elektrody od EKG, dovolil si poznamenat: "Nejste žádná Lucie Bílá." Soud se přiklonil na stranu obžaloby, přestože lékař tvrdil, že měl na mysli pouze pacientčiny pěvecké schopnosti. Lékařův případ dokazuje, jak se hnidopišní kokoti - v tomto případě ona dívka - chytají malých urážek a provinění, která nafouknou tak, že z nich udělají hrdelní zločiny. Každý, koho může urazit podobná neškodná, mimoděk pronesená poznámka, by se měl vážně zamyslet nad svými hodnotami a zásadami a položit si otázku: opravdu v životě nejde o víc?

Tato otázka je současně nejlepší odpovědí, jakou by měli slušní lidé reagovat na hnidopišské kokoty. Vždy se snažte najít vážnější problém nebo širší perspektivu, která tomu kokotovi uniká a kterou mu nebo jí zdvořile připomenete. Ať však děláte cokoli, nikdy nedopusťte, abyste uvízli ve stejných trivialitách jako kokot - hnidopich. Když si kokot hnidopich stěžuje na křivě zavěšený obraz, zkuste mu odseknout: "Aspoň je vidět, že stěny svírají pravý úhel."

Když vám kokot hnidopich skočí do řeči, aby opravil vaši angličtinu, poděkujte mu: "Díky, nyní se nebudu muset stydět, kdyby mi příští týden telefonovala anglická královna." Začne-li kokot hnidopich vykřikovat, že jej nebo ji urazila vaše rasistická nebo sexistická poznámka, usmějte se a řekněte: "Ó, hlavně neděkujte. Snažím se o rovný přístup k rasám a pohlavím."

Nikdy a za žádných okolností se však hnidopišské kokoty nesnažte napravovat. Kdyby se odhodlali k nápravě, doporučte jim, aby se obrátili na profesionálního psychoterapeuta, který má s léčbou kokotů dostatek zkušeností. Nesnažte se je ale zvládnout svépomocí: neznám nic dotěrnějšího a nebezpečnějšího než kokota hnidopicha. Rychle by vás změnil k obrazu svému a nakazil svým neutuchajícím handrkováním, kritizováním a hledáním chyb.

Jestliže máte co do činění s hnidopišskými kokoty, kteří onen důležitý krok odmítají učinit, je důležité, abyste mimoděk neživili jejich zálibu v zoufalství a zármutku. Obyčejní lidé instinktivně souhlasí s tím, co jejich společníci říkají při společenské konverzaci. Když se například někdo zmíní: "No není dneska krásně?", většina lidí odpoví: "Je to vážně paráda."

Představte si, že s vámi mluví kokot hnidopich. Řekne: "Nepálí to slunce nějak divně?", načež vy odpovíte: "No jasně." V tu chvíli jste se vystavili deset minut trvající křížové palbě, během níž vás dotyčný kokot zahrne nihilistickým komentářem o ozónové díře, skleníkovém efektu a celkové zkaženosti lidstva. Zároveň riskujete trestní stíhání za pokus o vraždu, neboť můžete podlehnout rostoucímu nutkání toho kokota zaškrtnout.

Nejste-li dostatečně výmluvní nebo vám to nemyslí dost pohotově, takže hrozí, že hnidopicha sami nedokážete usadit, doporučuji vám naše předtištěné "Soustrastenky", které můžete koupit na schůzkách KANALu nebo přímo od vydavatele této knihy. Jsou to kartičky podobné navštívenkám, které podáte hnidopišskému kokotovi, jakmile spustí některou ze svých tirád. Píše se na nich:

“Ano, je to hanba. I já trpím nesmazatelným traumatem z života ve světě, který je veskrze zlý, prohnílý a špatný. A protože si cením ohromné tíhy Vašeho utrpení, předávám Vám tuto soustrastenku, která vás oprávnjuje k bezplatnému odběru jednoho kartónu toaletního papíru, jímž si můžete vytírat slzy vašeho zármutku, a jenž vám bude předán na kterékoli schůzce Kokotí anonymní aliance. “

Pokud však narazíte na absolutního kokota a je vám jasné, že zvat ho na schůzku KANALu by bylo ztrátou času, můžete mu předat zvlášť k takovým účelům dodávanou nahrážku soustrastenky. Říká se jí "Doprdenka" a píše se na ní: Už zase votravuje...

“Nepochybují, že celý zbytek lidstva se mnou sdílí soustrast a zármutek nad vašim úděsným osudem. Je nám známo, že trpíte extrémně vážným postižením - a sice, že nejprostší životní situace pro vás znamenají nesrovnatelně větší problém, než pro nás ostatní. Všichni se těšíme na den, kdy dokážete přestat lamentovat a prudit, dospějete a stanete se slušným člověkem. Do té doby prosíme o jediné: Držte hubu. Chceme toho snad příliš?”

(MUDr. X.Crement – Kokoti jsou věční. Překlad Martin Konvička. Olomouc: Votobia 1998. ISBN 80-7198-335-7)